

minir ferðafelagar stuttleikaðu sér óført. Einar og Tórus dansaðu hvønn dans, ja, sjálfv Betta og Ennelena voru altíð á gólvnum.

Vit voru við hús kl. 1, 18/8. Í dag skulu vit fara heim við »Heklu«.

»Hekla« skuldi fara heim kl. 18, og vit hövdu gjört av at fara oman í góðari tíð. Ingibjört koyrði okkum oman við bili sinum, bróðir Jónasar var bilferari. Maja, Jógvan og Tórus voru komin oman, men av tí, at vit sluppu ikki gjøgnum tollin fyrr enn millum kl. 17 og 18, og klokkan var ikki meir enn 16, fóru Tórus, Jógvan og eg ein túr

niðan í býin, meðan Maja og Betta fóru við Ingibjört á Bessastaðir. Tær voru tey einastu av okkum, sum fóru har.

Kl. 17 fóru vit aftur á kaiini, har var fólk komið at siga okkum farvæl. M. a. var Johan komin úr Grindavík, og av ferðafeløgum okkara frá »Esju«, sóu vit Andres Wendel og Vigfus Ingvarðsson, tveir einastandandi dæmligir menn. Tórus segði, at Vigfus Ingvarðsson líktist Krustjev, eg dugi ikki at siga, um hetta er so, men eg veit, at er Krustjev so dæmligur maður sum Vigfus Ingvarðsson, so er hann ein dæmligur maður.

Vit sögdu farvæl til Ingibjört og Jóhan og takkaðu fyrri alt gott, vit sögdu farvæl til øll, sum vit kendu og fóru umborð á

Ferðafelagarnir á bryggjuni í Reykjavík, áðrenn farið varð um borð á »Heklu« til heimferðar

»Heklu«, og kl. 18 legði »Hekla« frá bryggjuni. Vit fóru nú á heimleið. Higartil hevði ferðin roynst av tí besta.

Um kvøldið spældu vit »grevjass«, Einar og Tórus taptu tólv.

19/8. Umboð á »Heklu« er óført av fólk, ein hópur av týskarum, kvinnum og monnum, sum rættuliga gjørdur sær til góða. Veðrið er heldur ófýsið, men hýrurin er góður, tí nú eru vit á heimleið móti teimum smáu klettunum her úti í Atlantshavi.

Livimáttin hjá nógvum er so sum so, av okkum ferðafeløgum voru bert Einar og eg á fótum, men hjá týskarunum tykist ikki at bíla. Til máltíðirnar er heldur tunligt við borðini. Atlantshavið hevur hug at vísa sína meg, ættin er landsynningur — beint á gróna — men summar er, so hetta skvatlið man ikki fara at vera drúgt.

Umboð á »Heklu« var óført at vera. Uppi í roykingarhøllini

var »barr«, og har var alt møguligt at fáa, líka frá svávpinninum til John Walker whisky, cognac, vermouth og akvavit, men tibetir eingin svartideyði.

Hesir fittu barrstólarnir, sum í dag í einsemi so kaldir hava litið út yvir tóma høll, eru nú í besta hýri (kl. 20.30), tí nú verða teir flogaðir av breiðum, týskum kvinnurumpum. Týskarar vilja hava »lebensraum«. Allastaðni umboð á »Heklu« fóru teir at siggja; teir lógu á dúrkinum í gongjum. Allastaðni, hvar ein gekk, ella av óvart kom, fóru týskarar at siggja.

Tað hevur verið heldur rullut, men týskararnir hava verið til hvørja máltíð, teir roynast bara væl í óveði.

Kl. 22 var veðrið eitt sindur betri. Konurnar lógu enn í koyggjunum, og har livdu tær bara væl.

20/8 kl. 10 fóru vit á Havnini, og har lá »Smiril«, sum Betta og eg fóru suður við kl. 11. Vit fóru á Vági kl. 16. Ein frálíka góð ferð var at enda, men vit voru glað at vera heim aftur komin.

Endi

Dýrhólaey

Bessastaðir

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
tycki
eftir
sir Arthur Conan Doyle

12. PARTUR.

— Tað ber bókin prógv um. Eg haldi, at eg havi nógmið av prógvum til taks til tess at kunna reisa ákæru, sjálvt um tygum vísa teimum aftur.

Harumframt, harra Holmes, havi eg fingið hendur á mín mann. Men um eg má spyrja, hvar er so tygara maður?

— Eg rokni við, at hann er uttari á trappuni, segði Holmes álvarsamur.

— Eg haldi, Watson, at tú ger beint at leggja skambyrsuna so tilrættis, at tú kann fáa hendur á hana í skundi.

Holmes fór á fótur og legði ein pappirslepa, sum var áskrivaður, á borðið.

— Nú er alt tilreiðar, segði hann.

Grovmaðir menn hoyrdust uttanfyri. Frú Hudson kom innar í stovuna og segði frá, at triggir mans spurdu eftir Basil Kapteyni.

— Ger so væl og lat teir koma innar, segði Holmes.

Tann fyrsti, sum kom innar, var ein reyðhædur maður við hvítum skeggi.

Holmes tók eitt bræv lummannum.

— Navn tygara, spurdi hann.

— James Lancaster.

— Tað var spell, harra Lancaster, men skipið er fullmannað.

Farið innar í hatta rúmið og orsakið meg samstundis, bað Holmes.

Tann næsti var ein maður við

skirvisligum vakstrarlag. Hann var nærum skallutur. Navn hansara var Hugh Pattins. Eisini hann fekk boð um at biða.

Tann triði maðurin var øgillur á at lita. Var færligur. Og skeggið var sitt og svart. Eyguni fóru sum tvær kúlur undir svørtum brúm. Hann heilsaði, meðan hann spældi við hógvuna í hondini.

— Navn tygara, spurdi Holmes.

— Patrick Cairns.

— Veidimaður?

— Ja.

— Frá Dundee, haldi eg meg duga at meta?

— Ja.

— Eru tygum tilreiðar at fara við einum kanningskipi?

— Jú.

— Hvussu nógvá lön krevja tygum?

— Atta pund um mánaðin.

— Kunnu tygum fara beinavegin?

— Tað ber mær til at fara, so skjótt eg havi fingið viðferið.

— Hava tygum nøkur pappir at vísa mær?

— Jú, eg havi.

Patrick Cairns tók við nevanum niður í lumman og sýndi Holmes ein hóp av skitnum og illa farnum pappirum.

Holmes leit leysliga at teimum og gav tí fremmanda tey aftur.

— Tygum eru maðurin, sum eg havi brúk fyri, segði hann.

Sáttmálin liggur her á borðinum og kann undirskrivað beinanvegin, um tygum vilja.

Sjómáðurin gekk nøkur fet

móti borðinum og tók ein penn í aðra hondina.

Holmes hevði seg spakuliga móti aðrari øsl hansara og legði báðar hendurnar um hálsin á tí fremmandu.

— Tað er nógmið, segði hann.

Síðani hoyrði eg ein brest í gólvíð og eitt øgillt róp.

I somu løtu boltaðust Holmes og sjómáðurin á gólvnum. Og stunaðu.

Tann fremmandi var tann sterkari, og hevði eg ikki sett byrsmúlan fyrri andlit hansara, hevði hann ivaleyst sligið Holmes so illa, at hann hevði fingið mein.

Men nú viknaði mótstöða hansara.

Holmes kom aftur á fótur, og vit bundu tann fremmandu.

— Eg má biða tygum hald meg til góðar, harra Hopkins, segði Sherlock Holmes.

— Eg beri ótta fyrri, at morgunmat tygara er kolnaður. Men hóast tað, haldi eg, at tygum eiga at vare fegin um endan á hesum se tverliga máli.

Stanley Hopkins var málleysur.

— Eg veit ikki, hvat eg skal siga, stakk fram úr honum, og hann rodnadi.

— Nústaðni skilji eg, at tygum eru lærarin og eg næmengurin. Sjálvt um eg havi sæð allan tilburðin, veit eg als ikki, hvussu tygum bóru tygum at, ella hvønn týðning hesin atburður tygara hevur.

Framhald